A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2015. október 1-je*

„Előzetes döntéshozatal — 2006/123/EK irányelv — Belső piaci szolgáltatások — A kedvtelési célú hajózás — Kirakatprostitúciós üzlet — A 2. cikk (2) bekezdésének d) pontja — Hatály — Kizártság — A közlekedés területén nyújtott szolgáltatások — A letelepedés szabadsága — Engedélyezési rendszer — A 10. cikk (2) bekezdésének c) pontja — Az engedély megadására vonatkozó feltételek — Arányosság — Nyelvi követelmény — A 11. cikk (1) bekezdésének b) pontja — Az engedély időtartama — A rendelkezésre álló engedélyek számának korlátozása — Közérdeken alapuló kényszerítő indok”

A C-340/14. és a C-341/14. sz. egyesített ügyekben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek tárgyában, amelyeket a Raad van State (Hollandia) a Bírósághoz 2014. július 14-én érkezett, 2014. július 9-i határozataival terjesztett elő az előtte

R. L. Trijber, Amstelboats név alatt eljárva (C-340/14)

és

a **College van burgemeester en wethouders van Amsterdam**

között,

J. Harmsen (C-341/14)

és

a **Burgemeester van Amsterdam** között folyamatban lévő eljárásokban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: M. Ilešič tanácselnök, A. Ó Caoimh (előadó), C. Toader, E. Jarašiūnas és C. G. Fernlund bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– az Amstelboats név alatt eljáró R. L. Trijber képviseletében E. Steyger advocaat,

– J. Harmsen képviseletében D. op de Hoek advocaat,

* Az eljárás nyelve: holland.

– a holland kormány képviseletében M. Bulterman, M. Gijzen és J. Langer, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében E. Montaguti, H. Tserepa-Lacombe és F. Wilman, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2015. július 16-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek a belső piaci szolgáltatásokról szóló, 2006. december 12-i 2006/123/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 376., 36. o.) 2. cikke (2) bekezdése d) pontjának, 10. cikke (2) bekezdése c) pontjának és 11. cikke (1) bekezdése b) pontjának értelmezésére irányulnak.

2 E kérelmeket R. L. Trijber és a College van burgemeester en wethouders van Amsterdam (Amszterdam polgármesterének és alpolgármestereinek tanácsa [Hollandia], a továbbiakban: városi tanács), valamint J. Harmsen és a Burgemeester van Amsterdam (Amsterdam polgármestere, a továbbiakban: polgármester) között, működési engedélyük megadásának elutasítása tárgyában folyamatban lévő jogviták keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A 2006/123 irányelv (2) preambulumbekezdése értelmében:

„A versenyképes szolgáltatási piac nélkülözhetetlen a gazdasági növekedés ösztönzéséhez és a munkahelyteremtéshez az Európai Unióban. […] A fogyasztók számára szélesebb körű választási lehetőséget, valamint jobb és olcsóbb szolgáltatásokat biztosíthatna egy olyan szabad piac, amely a tagállamokat arra késztetné, hogy megszüntessék a határokon átnyúló szolgáltatásnyújtás korlátozásait, ugyanakkor növeljék az átláthatóságot, és bővítsék a fogyasztók számára nyújtott tájékoztatást.”

4 Ezen irányelv (5) preambulumbekezdése előírja:

„Szükséges ezért a szolgáltatók letelepedési szabadságát, valamint a szolgáltatások tagállamok közötti szabad mozgását gátló akadályok elhárítása, valamint e két – a Szerződésben meghatározott – alapvető szabadság gyakorlásához szükséges jogbiztonság garantálása a szolgáltatások igénybevevői és a szolgáltatók számára. Mivel a szolgáltatások belső piacán létező akadályok egyrészt azokat a szolgáltatókat érintik, akik egy másik tagállam területén kívánnak letelepedni, másrészt azokat, akik egy másik tagállam területén szolgáltatást nyújtanak, de ott nem kívánnak letelepedni, szükséges biztosítani a szolgáltatók számára, hogy szolgáltatási tevékenységüket a belső piacon belül valamely tagállamban való letelepedés útján, vagy a szolgáltatások szabad mozgásának jogával élve fejleszthessék. Lehetővé kell tenni, hogy a szolgáltatók – az egyes tagállamokra vonatkozó növekedési stratégiájuk függvényében – választhassanak az említett két szabadság között.”

5 Az említett irányelv (7) preambulumbekezdése pontosítja:

„Ez az irányelv olyan általános jogi keretet hoz létre, amely előnyös a szolgáltatások széles köre számára, miközben figyelembe veszi a tevékenységek és szakmák valamennyi típusának sajátosságait és szabályozási rendszerét. […] Ez az irányelv figyelembe vesz egyéb közérdekű célokat is, így a környezet védelmét, a közbiztonságot, a közegészséget és a munkajog rendelkezéseinek való megfelelést.”

6 A 2006/123 irányelv (21) preambulumbekezdése értelmében:

„A közlekedési szolgáltatások – beleértve a városi közlekedést, a taxikat és a betegszállító járműveket, valamint a kikötői szolgáltatásokat – nem tartoznak az irányelv hatálya alá.”

7 Ezen irányelv (33) preambulumbekezdése kimondja:

„Az ezen irányelv hatálya alá tartozó szolgáltatások folyamatosan változó tevékenységek széles körét ölelik fel […]. Szabályozza az irányelv továbbá a fogyasztói szolgáltatásokat, például a turizmus területén, beleértve az idegenvezetőket is; a szabadidős szolgáltatásokat, sportcentrumokat és vidámparkokat […]. Az említett tevékenységek magukban foglalhatnak olyan szolgáltatásokat, amelyek esetében szükséges a szolgáltató és a szolgáltatás igénybevevőjének földrajzi közelsége, olyan szolgáltatásokat, amelyek esetében szükséges a szolgáltató vagy a szolgáltatás igénybevevőjének utazása, valamint olyanokat, amelyek távolról, például az interneten keresztül is nyújthatók.”

8 Az említett irányelv „Hatály” című 2. cikke előírja:

„(1) Ez az irányelv a Közösség valamely tagállamában letelepedett szolgáltatók által nyújtott szolgáltatásokra alkalmazandó.

(2) Ez az irányelv nem alkalmazandó a következő tevékenységekre:

[…]

d) a közlekedés területén nyújtott, a[z EK-]Szerződés V. cím[e harmadik részének, jelenleg: EUM-Szerződés VI: címe harmadik részének] hatálya alá tartozó szolgáltatások, beleértve a kikötői szolgáltatásokat.

[…]”

9 A 2006/123 irányelv „Fogalommeghatározások” című 4. cikke előírja:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

1. »szolgáltatás«: a[z EUMSZ 57]. cikkében említett, rendszerint díjazás ellenében nyújtott bármely önálló gazdasági tevékenység;

[…]

8. »közérdeken alapuló kényszerítő indok« a Bíróság joggyakorlatában ilyenként elismert indokok, köztük az alábbiak: közrend; közbiztonság; közegészség; a szociális biztonsági rendszer pénzügyi egyensúlyának megőrzése; a fogyasztók, a szolgáltatások igénybevevői és a munkavállalók védelme; a kereskedelmi ügyletek méltányossága; a csalás elleni küzdelem; a környezet és a városi környezet védelme; állategészségügy; szellemi tulajdon; a nemzeti történelmi és művészeti örökség megőrzése; szociálpolitikai és kultúrpolitikai célok;

[…]”

10 Ezen irányelv „Szolgáltatók letelepedésének szabadsága” című III. fejezete az „Engedélyek” című I. szakaszában tartalmazza az „Engedélyek” című 9–11. cikket.

11 Az említett irányelv „Engedélyezési rendszerek” című 9. cikke értelmében:

„(1) A tagállamok a szolgáltatási tevékenység nyújtására való jogosultságot, illetve annak gyakorlását nem kötik engedélyezési rendszerhez, kivéve az alábbi feltételek teljesülése esetén:

a) az engedélyezési rendszer nem alkalmaz hátrányos megkülönböztetést az érintett szolgáltatóval szemben;

b) az engedélyezési rendszert a közérdeken alapuló kényszerítő indok támasztja alá;

c) a kitűzött cél kevésbé korlátozó intézkedés útján nem valósítható meg, különösen azért, mert az utólagos ellenőrzésre túl későn kerülne sor ahhoz, hogy az valóban hatékony legyen.

[…]”

12 A 2006/123 irányelv „Az engedély megadására vonatkozó feltételek” című 10. cikke előírja:

„(1) Az engedélyezési rendszereknek olyan feltételeken kell alapulniuk, amelyek megakadályozzák az illetékes hatóságokat abban, hogy vizsgálati jogkörüket önkényesen alkalmazzák.

(2) Az (1) bekezdésben említett feltételek:

a) megkülönböztetésmentesek;

b) azokat a közérdeken alapuló kényszerítő indok támasztja alá;

c) arányosak a közérdekhez kapcsolódó céllal;

d) világosak és egyértelműek;

e) objektívek;

f) előzetesen nyilvánosságra hozták azokat;

g) átláthatók és hozzáférhetők.”

13 Ezen irányelv „Az engedély időtartama” című 11. cikke szerint:

„(1) A szolgáltató részére megadott engedély nem lehet korlátozott időtartamú, kivéve ha:

[…]

b) a rendelkezésre álló engedélyek száma a közérdeken alapuló kényszerítő indok miatt korlátozott;

[…]”

A holland jog

A szolgáltatásokra vonatkozó szabályozás

14 A Dienstenwet (szolgáltatásokról szóló törvény) 33. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja értelmében, amely törvény részben átülteti a holland jogba a 2006/123 irányelv rendelkezéseit, az illetékes hatóság nem korlátozhatja az általa határozatlan időtartamra megadható engedély időtartamát, kivéve ha a rendelkezésre álló engedélyek száma közérdeken alapuló kényszerítő indok miatt korlátozott, vagy az engedély korlátozott időtartamát közérdeken alapuló kényszerítő indok támasztja alá.

A belvízi közlekedésre vonatkozó szabályozás

15 A Raad van de gemeente Amsterdam (Amszterdam önkormányzatának képviselőtestülete) által elfogadott, Verordening op het binnenwater 2010 (a belvízi közlekedésről szóló 2010. évi rendelet) 2.4.5 cikkének (1) bekezdése értelmében a városi tanács engedélye nélkül vagy attól eltérően tilos szakmai tevékenység céljából használt hajóval árut fuvarozni és személyeket szállítani. E cikk (5) bekezdése értelmében a városi tanács az említett rendelet 2.3.1 cikkének (2) bekezdésében foglalt érdekek okán a személyszállító hajók számának korlátozása érdekében megtagadhatja az engedély megadását. Az utóbbi rendelkezés értelmében a kikötőhelyi engedély megadása megtagadható közjóléti, közrendi, biztonsági, környezetvédelmi indokok, valamint a zavartalan és biztonságos áthaladás indoka alapján.

16 A Regeling passagiersvervoer te water Amsterdam (a vízi személyszállításról szóló amszterdami önkormányzati szabályzat) által rögzített, az alapeljárásban megtámadott határozat meghozatalának időpontjában alkalmazandó eljárási rendelkezések 2.1 cikkének (1) bekezdése értelmében az engedélyek megadására kiadási időszakok keretében került sor. E cikk (3) bekezdése értelmében a nem valamely folyamatban lévő kiadási időszak során benyújtott kérelmeket kapacitásgazdálkodási indokok alapján elutasítják. Az említett cikk (4) bekezdése értelmében a városi tanács az (1) bekezdéstől eltérően a kiadási időszakon kívül is adhat engedélyt környezetbarát célú különleges kezdeményezésre vagy innovatív szállítási koncepcióra.

A prostitúcióra vonatkozó szabályozás

17 Az Algemene plaatselijke verordening 2008 van Amsterdam (Amszterdam 2008. évi általános önkormányzati rendelete) 3.27 cikkének (1) bekezdése értelmében a polgármester engedélye nélkül tilos prostitúciós üzletet működtetni. E rendelet 3.30 cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében a polgármester megtagadhatja az engedély kiadását, amennyiben véleménye szerint nem elég valószínű, hogy a vállalkozás működtetője vagy vezetője betartja az említett rendelet 3.32 cikkében foglalt követelményeket.

18 Az utóbbi rendelkezés előírja az (1) bekezdésében, hogy a prostitúciós üzlet működtetőjének vagy vezetőjének biztosítania kell, hogy a prostituáltak tekintetében ne kerüljön sor a Wetboek van Strafrecht (büntető törvénykönyv) 273f. cikke értelmében vett bűncselekmények elkövetésére; hogy kizárólag olyan prostituáltakat alkalmazzanak, akik érvényes tartózkodási engedéllyel rendelkeznek, vagy akik tekintetében a működtető a Wet arbeid vreemdelingen (külföldiek munkavállalásáról szóló törvény) 3. cikke értelmében vett engedéllyel rendelkezik; és hogy az ügyfelek ne lehessenek például rablás, lopás, csalás vagy hasonló bűncselekmények áldozatai. Egyébiránt az említett rendelkezés (3) bekezdése értelmében a kirakatprostitúciós üzlet működtetője biztosítja, hogy a prostitúciós üzletében dolgozó prostituáltak ne jelentsenek jelentős megterhelést a környékre, és ne idézzék elő a közrend megzavarását.

Az alapeljárások és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

A C-340/14. sz. ügy

19 A városi tanácshoz intézett kérelmében R. L. Trijber vízi személyszállítási működési engedély megadását kérte Amszterdam díjazás ellenében, megrendelésére történő vízi bemutatása érdekében, többek között vállalati kiránduláskénti vagy egy ünnep megünneplésére egy nyitott, elektromos hajtású motorral felszerelt, legfeljebb 34 fős csoportok szállítására alkalmas dereglyével.

20 2011. november 22-i határozatban a városi tanács megtagadta R. L. Trijber számára e működési engedély megadását az amszterdami vízi személyszállításról szóló rendelet 2.1 cikke szerinti kapacitásgazdálkodási politika alapján, azon indokkal, hogy R. L. Trijber a kérelmét nem egy folyamatban lévő kiadási időszak során nyújtotta be, a csónakja nem tekinthető különleges kezdeményezésnek, és szállítási koncepciója nem innovatív.

21 2012. április 27-i határozatában a városi tanács elutasította R. L. Trijber panaszát.

22 2012. december 7-i ítéletben a Rechtbank Amsterdam (amszterdami törvényszék) elutasította R. L. Trijber ezen határozattal szemben indított keresetét.

23 R. L. Trijber fellebbezett ezen ítélettel szemben a Raad van State (államtanács) előtt, azzal az indokkal, hogy a városi tanács által követett kapacitásgazdálkodási politika nem felel meg a 2006/123 irányelvnek.

24 A kérdést előterjesztő bíróság szerint az R. L. Trijber által tervezett szállítási tevékenység az említett irányelv hatálya alá tartozik. E tevékenység ugyanis az utasoknak nem kizárólag az egyik pontból valamely másik pontba történő szállítására, hanem körutaknak az amszterdami csatornákon az utasok javára történő lebonyolítására vagy annak lehetővé tételére irányul, hogy az utasok egy csónakázás keretében összejöjjenek, melynek során kérésre enni- és innivalóról is gondoskodnak. Az ilyen szolgáltatások fogyasztói szolgáltatásoknak tekintendők, amelyek a szolgáltatási irányelv hatálya alá tartoznak. Sem ezen irányelv rendelkezései, sem pedig az előkészítő munkálatok nem szolgáltak végleges válasszal e tekintetben.

25 E bíróság azt vizsgálja ugyanakkor, hogy R. L. Trijber hivatkozhat-e közvetlenül a 2006/123 irányelvre olyan helyzetben, mint amilyen az alapügyben szerepel, mivel a Szerződésnek a letelepedés szabadságára és a szolgáltatások szabad mozgására vonatkozó rendelkezései tisztán belső helyzetekben nem alkalmazhatók. E tekintetben az a kérdés merül fel különösen, hogy ezen irányelv III. fejezete letelepedési szabadságra vonatkozó rendelkezéseinek alkalmazása megköveteli-e határokon átnyúló elem fennállását, és igenlő válasz esetében, melyik az a vonatkozó feltétel annak meghatározása érdekében, hogy valamely helyzet az említett irányelv hatálya alá tartozik-e, vagy tisztán belső jellegű.

26 Amennyiben R. L. Trijber hivatkozhat a 2006/123 irányelv III. fejezetének rendelkezéseire, a kérdést előterjesztő bíróság megállapítja, hogy a szóban forgó engedélyezési rendszert, amennyiben környezet- és biztonságvédelmi célokat követ, közérdeken alapuló kényszerítő indok igazolja. Mivel e cél nem érhető el kevésbé korlátozó intézkedéssel, ezen engedélyezési rendszer ennélfogva megfelel az ezen irányelv 9. cikke (1) bekezdése b) pontjának.

27 Ugyanakkor a Raad van State megállapítja, hogy az említett rendszer, jóllehet ellentétesnek tűnik a 2006/123 irányelv 10. cikke (1) és (2) bekezdésének d) és g) pontjával, mivel a városi tanács a gyakorlatban arra hajlott, hogy önkényes módon gyakorolja az engedélyek kiadási időszakokon kívül történő megadására vonatkozó mérlegelési jogkörét, szintén sértheti az ezen irányelv 11. cikke (1) bekezdésének b) pontját. Ugyanis az engedélyek korlátozott számának és ezen engedélyek határozatlan időtartamra történő megadásának kombinációja ebben az esetben azzal jár, hogy a

piachoz való hozzáférés már nem biztosított minden szolgáltató számára. Felmerül a kérdés, hogy az illetékes hatóságok ilyen esetben milyen mértékű szabadsággal rendelkeznek a 2006/123 irányelv céljára tekintettel az engedélyek időtartamának meghatározásában.

28 E körülmények között a Raad van State felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) A jelen ügy tárgyát képezőhöz hasonló, nyitott dereglyével való amszterdami belvízi személyszállítás, amelynek keretében különösen díjazás ellenében körutazást, és partik céljára történő bérbeadást kínálnak, olyan szolgáltatásnak minősül-e, amelyre a [2006/123 irányelv] 2. cikke (2) bekezdésének d) pontjában a közlekedés területén nyújtott szolgáltatások tekintetében rögzített kivételre figyelemmel alkalmazandók ezen irányelv rendelkezései?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

Alkalmazható-e a [2006/123 irányelv] III. fejezete tisztán belső helyzetekre, [és] azon kérdés értékelésekor, hogy alkalmazható-e az említett fejezet, a Bíróságnak a szolgáltatásnyújtás és a letelepedés szabadságára vonatkozóan a Szerződésben előírt rendelkezések tisztán belső helyzetekben való alkalmazásával kapcsolatos ítélkezési gyakorlata alkalmazandó?

3) Amennyiben a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a Bíróságnak a szolgáltatásnyújtás és a letelepedés szabadságára vonatkozóan a Szerződésben előírt rendelkezések tisztán belső helyzetekben való alkalmazásával kapcsolatos ítélkezési gyakorlata alkalmazandó azon kérdés értékelésekor, hogy alkalmazandó-e a [2006/123 irányelv] III. fejezete:

a) Alkalmazniuk kell-e a nemzeti bíróságoknak a [2006/123 irányelv] III. fejezetének rendelkezéseit a jelen ügyhöz hasonló olyan esetben, amelyben a szolgáltató nem határokon átnyúlóan telepedett le, és nem határokon átnyúlóan kínál szolgáltatásokat, és ennek ellenére az említett rendelkezésekre hivatkozik?

b) Jelentőséggel bír-e az e kérdésre adandó válasz szempontjából, hogy a szolgáltatásokat előreláthatólag mindenekelőtt hollandiai lakosok számára nyújtják majd?

c) Meg kell-e állapítani e kérdés megválaszolásához, hogy a más tagállamokban letelepedett vállalkozások ténylegesen érdeklődést mutattak-e vagy fognak-e mutatni azonos vagy hasonló szolgáltatások nyújtása iránt?

4) Az következik-e a [2006/123 irányelv] 11. cikke (1) bekezdésének b) pontjából, hogy abban az esetben, ha az engedélyek száma a közérdeken alapuló kényszerítő indok miatt korlátozott, az engedélyek időtartamát is korlátozni kell az említett irányelv azon céljára is figyelemmel, hogy szabad hozzáférést biztosítson a szolgáltatási piachoz, vagy erről a tagállam illetékes hatósága mérlegelési jogkörében dönthet?”

A C-341/14. sz. ügy

29 J. Harmsen, aki kirakatprostitúciós üzletet működtet Amszterdamban, a polgármesternek címzett kérelmében ugyanazon városban két további kirakatprostitúciós üzlet engedélyezését kérte.

30 A polgármester 2011. július 28-i határozatával olyan eseményekre alapítva megtagadta e működési engedélyek megadását, amelyeket kilenc olyan jelentés ír le, amelyek Amszterdam város felügyeleti tisztviselői által tett megállapításokat tartalmaznak, valamint két olyan jegyzőkönyv, amely a rendőrség által összegyűjtött megállapításokat tartalmaz a meglévő kirakatprostitúciós üzlet működtetése vonatkozásában.

31 E jelentésekből és jegyzőkönyvekből kitűnik, hogy J. Harmsen a polgármester által jóváhagyott engedélyezési kérelméhez csatolt működési tervvel ellentétben óraalapon adott ki szobákat magyar és bolgár prostituáltak számára, akik a kötelező előzetes megbeszélés (intakeprocedure) során nem tudtak J. Harmsen számára érthető nyelven kommunikálni. A meglévő kirakatprostitúciós üzletet nem a visszaéléseket kiküszöbölő módon vezették. Ezért nem várható, hogy J. Harmsen megfelelő intézkedéseket tesz a két új kirakatprostitúciós üzlet működtetése esetében annak biztosítása céljából, hogy az ott foglalkoztatott prostituáltak tekintetében nem kerül majd sor bűncselekmények elkövetésére. Nem feltételezhető tehát megfelelő valószínűséggel, hogy J. Harmsen teljesíteni fogja az Algemene plaatselijke verordening 2008 van Amsterdam 3.32 cikke (1) bekezdésének a) pontját.

32 A polgármester 2011. december 23-i határozatában elutasította a J. Harmsen által benyújtott panaszt.

33 2012. december 22-i ítéletében a le Rechtbank Amsterdam elutasította az utóbbi határozat ellen indított keresetet.

34 A kérdést előterjesztő bíróság, miután a 2006/123 irányelvnek a tisztán belső helyzetekre történő alkalmazhatóságát illetően a C-340/14. sz. ügy keretében a jelen ítélet 25. pontjában szereplő megfontolásokkal egyező megfontolásokat adott elő, amennyiben J. Harmsen hivatkozhat a 2006/123 irányelv III. fejezetének rendelkezéseire, a szóban forgó engedélyezési rendszert, amennyiben nem jár hátrányosan megkülönböztető hatással, és a közrend biztosítása érdekében vezették be, olyan bűncselekmények megelőzése érdekében, mint a kényszerprostitúció és az emberkereskedelem, közérdeken alapuló kényszerítő indok igazolja. Mivel e cél nem valósítható meg kevésbé korlátozó intézkedéssel, ezen engedélyezési rendszer összhangban van az ezen irányelv 9. cikke (1) bekezdésének a)–c) pontjával.

35 Ezzel szemben az említett bíróság azt vizsgálja, hogy a polgármester által jóváhagyott működési tervben J. Harmsen által vállalt, majd egy városi iránymutatásban átvett abban álló kötelezettség, hogy a működtető csak olyan prostituáltaknak adhat bérbe szobákat, akik képesek vele kommunikálni egy általa értett nyelven, az említett irányelv 10. cikke (2) bekezdésének c) pontja értelmében „arányos”-e a követett közérdeken alapuló kényszerítő indokkal.

36 E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság megállapítja, hogy a polgármester szerint e követelmény lehetővé teszi a működtető számára, hogy maga is közvetlen és bizalmas bepillantást nyerjen a prostituáltak hátterébe és indítékaiba anélkül, hogy a prostituáltak kijelentésére esetlegesen befolyást gyakorló harmadik személyek lennének jelen. J. Harmsen szerint ezzel szemben túlzott ezen intézkedés, mivel a működtető igénybe vehet tolmácsokat vagy fordítási honlapokat. Egyébiránt kevésbé korlátozó intézkedések is elképzelhetők, mivel nem a nyelv az egyetlen, a kényszerprostitúcióra vagy emberkereskedelemre utaló jelek feltárására alkalmas eszköz. Így a fennálló prostitúciós üzletben kamerás megfigyelés működik, és J. Harmsen ezenkívül biztosítja, hogy a helyszínen legyen, hogy felismerje a jeleket, és szükség esetén értesítse a rendőrséget.

37 E körülmények között a Raad van State felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) Alkalmazható-e a [2006/123 irányelv] III. fejezete tisztán belső helyzetekre, [és] azon kérdés értékelésekor, hogy alkalmazható-e az említett fejezet, a Bíróságnak a szolgáltatásnyújtás és a letelepedés szabadságára vonatkozóan a Szerződésben előírt rendelkezések tisztán belső helyzetekben való alkalmazásával kapcsolatos ítélkezési gyakorlata alkalmazandó?

2) Amennyiben a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a Bíróságnak a szolgáltatásnyújtás és a letelepedés szabadságára vonatkozóan a Szerződésben előírt rendelkezések tisztán belső helyzetekben való alkalmazásával kapcsolatos ítélkezési gyakorlata alkalmazandó azon kérdés értékelésekor, hogy alkalmazandó-e a [2006/123 irányelv] III. fejezete:

a) Alkalmazniuk kell-e a nemzeti bíróságoknak a [2006/123 irányelv] III. fejezetének rendelkezéseit a jelen ügyhöz hasonló olyan esetben, amelyben a szolgáltató nem határokon átnyúlóan telepedett le, és nem határokon átnyúlóan kínál szolgáltatásokat, és ennek ellenére az említett rendelkezésekre hivatkozik?

b) Jelentőséggel bír-e az e kérdésre adandó válasz szempontjából, hogy a működtető különösen a Holland Királyságtól eltérő tagállamokból származó önálló prostituáltak számára nyújt szolgáltatásokat?

c) Meg kell-e állapítani e kérdés megválaszolásához, hogy a más tagállamokban letelepedett vállalkozások ténylegesen érdeklődést mutattak-e vagy fognak-e mutatni kirakatprostitúciós üzletek amszterdami létesítése iránt?

3) Amennyiben a szolgáltató hivatkozhat a [2006/123 irányelv] III. fejezetében foglalt rendelkezésekre: ellentétes-e ezen irányelv 10. cikke (2) bekezdésének c) pontjával a jelen ügyben vitatotthoz hasonló olyan feltétel, amely szerint a kirakatprostitúciós üzletek tulajdonosai csak olyan prostituáltaknak adhatnak bérbe szobákat óraalapon, akik a működtetővel egy általa értett nyelven képesek kommunikálni?”

38 A Bíróság elnöke 2014. szeptember 16-i végzésével elrendelte a C-340/14. sz. és a C-341/14. sz. ügy egyesítését a szóbeli szakasz lefolytatása és az ítélet meghozatala céljából.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

39 Kérdéseivel a kérdést előterjesztő bíróság a 2006/123 irányelv tisztán belső helyzetekre történő alkalmazását (a C-340/14. sz. ügyben előterjesztett második kérdés és a C-341/14. sz. ügyben előterjesztett első kérdés), és az ilyen helyzet fennállása szempontjából releváns feltételeket (a C-340/14. sz. ügyben előterjesztett harmadik kérdés és a C-341/14. sz. ügyben előterjesztett második kérdés), az ezen irányelv 2. cikke (2) bekezdésének d) pontja szerinti „A közlekedés területén nyújtott szolgáltatások” fogalmát (a C-340/14. sz. ügyben előterjesztett első kérdés), az említett irányelv 11. cikke (1) bekezdése b) pontjának az engedélyek időtartama vonatkozásában történő értelmezését (a C-340/14. sz. ügyben előterjesztett negyedik kérdés) és az ugyanezen irányelv 10. cikke (2) bekezdése c) pontjának az engedély megadására vonatkozó feltételek vonatkozásában történő értelmezését (C-341/14. sz. ügyben előterjesztett harmadik kérdés) vizsgálja.

A 2006/123 irányelvnek a tisztán belső helyzetekre történő alkalmazásáról és az ilyen helyzet fennállása szempontjából releváns feltételekről

40 A C-340/14. sz. ügyben előterjesztett második és a harmadik kérdésével és a C-341/14. sz. ügyben előterjesztett első és második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2006/123 irányelvet úgy kell–e értelmezni az annak III. fejezetében foglalt, a letelepedés szabadságára vonatkozó rendelkezések alkalmazandók a tisztán belső helyzetekre, és hogy melyek a releváns kritériumok az ilyen helyzet fennállásának meghatározásakor.

41 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a C-340/14. sz. ügyben, bár igaz, hogy maga a harmadik előterjesztett kérdés szövege szerint az R. L. Trijber által nyújtott, az alapügyben szóban forgó engedély iránti kérelem tárgyát képező szolgáltatást főként a holland illetőséggel rendelkezőknek

szánják, ugyanakkor a kérdést előterjesztő bíróság maga is megállapítja a határozatában, hogy e szolgáltatás más tagállami illetőségű személyeknek is szólhat, és hogy a szóban forgó rendszer zavarhatja valamennyi szolgáltató piaci hozzáférését, ideértve az azon más tagállamból származó szolgáltatókat is, akik Hollandiában kívánnak ilyen szolgáltatás nyújtása érdekében letelepedni. Egyébiránt a C-341/14. sz. ügyet illetően e bíróság kifejezetten pontosítja, hogy a J. Harmsen által nyújtott, az alapügyben szóban forgó engedély iránti kérelmek tárgyát képező szolgáltatások igénybevevői, a Holland Királyságtól eltérő állampolgársággal rendelkező állampolgárok.

42 Ebből következik, hogy mivel az ezen előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekben érintett helyzetek nem voltak tisztán belső jellegűek, a C-340/14. sz. ügyben a második és a harmadik kérdést, a C-341/14. sz. ügyben pedig az első és a második kérdést nem kell megvizsgálni.

„A közlekedés területén nyújtott szolgáltatások” 2006/123 irányelv 2. cikkének (2) bekezdése szerinti fogalmáról

43 A C-340/14. sz. ügyben előterjesztett első kérdésével a bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének d) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy az olyan tevékenység, mint amely az alapügyben szereplő engedély iránti kérelem tárgyát képezi, amely utasok díjazás ellenében hajón történő ellátására irányul valamely város valamely esemény keretében vízen történő bemutatása érdekében, az e rendelkezés szerinti, az ezen irányelv hatálya alól kizárt „közlekedés területén nyújtott szolgáltatásnak” minősül.

44 E tekintetben meg kell állapítani, hogy – amint az az irányelv 1. cikkének (2) és (5) preambulumbekezdésével összefüggésben való olvasatából kitűnik – az irányelv a szolgáltatók tagállamokban való letelepedési szabadságát, valamint a szolgáltatások tagállamok közötti szabad mozgását gátló akadályok elhárítására irányul annak érdekében, hogy hozzájáruljon a versenyképes szolgáltatási piac megvalósításához (lásd: Femarbel-ítélet, C-57/12, EU:C:2013:517, 31. pont).

45 Ennek megfelelően a 2006/123 irányelv, a 2. cikkének (1) és (4) bekezdése értelmében, valamennyi önállóan végzett, valamely tagállamban letelepedett – attól függetlenül, hogy a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállamban tartósan és folyamatosan telepedett-e le – szolgáltatók által ellenérték fejében nyújtott gazdasági tevékenységre alkalmazandó, a hatály alól kifejezetten kizárt tevékenységek kivételével, amelyek között többek között az irányelv 2. cikke (2) bekezdésének d) pontjában szereplő, „a közlekedés területén nyújtott, a[z EUM-Szerződés VI. címe harmadik részének] hatálya alá tartozó szolgáltatásokkal” kapcsolatos tevékenységek találhatók.

46 Ahhoz, hogy meg lehessen határozni a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének d) pontjában szereplő kizárás terjedelmét, a „közlekedés területén nyújtott szolgáltatások” fogalmát kell értelmezni, nem csupán e rendelkezés megfogalmazására, hanem célkitűzésére és szerkezetére is figyelemmel, az ezen irányelv által létrehozott rendszer összefüggései között (lásd analógia útján: Femarbel-ítélet, C-57/12, EU:C:2013:517, 34. pont).

47 Elsősorban, az említett 2. cikk (2) bekezdése d) pontjának szövegét illetően meg kell állapítani, hogy a „közlekedés területén nyújtott szolgáltatások[nak]” az uniós jogalkotó által a 2006/123 irányelv keretében elfogadott fogalma megfelel az EUM-Szerződésnek az e Szerződés közös közlekedéspolitikára vonatkozó 90–100. cikkét tartalmazó VI. címe harmadik részének hatálya alá tartozó szolgáltatásoknak, amelyek az EUMSZ 58. cikk (1) bekezdése szerint ki vannak zárva az említett Szerződés szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó rendelkezései alól.

48 Márpedig, bár az említett VI. cím rendelkezései nem tartalmazzák a „közlekedés” fogalmának meghatározását, az EUMSZ 100. cikk (1) bekezdéséből kitűnik, hogy a „belvízi” közlekedés e cím hatálya alá tartozik. Így számos tengeri szállítási szolgáltatás képezte az uniós jogalkotó által az EUMSZ 100. cikk (2) bekezdése alapján elfogadott különös közös, többek között a szolgáltatásnyújtás

szabadsága elvének a tagállamokon belüli tengeri fuvarozásra (tengeri kabotázs) történő alkalmazásáról szóló, 1992. december 7-i 3577/92/EGK tanácsi rendelet (HL L 364., 7. o.) hatálya alá tartozó szabályok tárgyát.

49 Ami továbbá a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdése d) pontjának célját és szerkezetét illeti, meg kell állapítani, hogy amint azt annak (21) preambulumbekezdése kimondja, a közlekedés területén nyújtott szolgáltatások kizárása többek között a városi közlekedési szolgáltatásokat is magában foglalja.

50 E kizárásból nem következik azonban, hogy valamennyi belvízi utazást biztosító szolgáltatást automatikusan az említett irányelv szerinti „közlekedésnek” vagy „városi közlekedésnek” kell minősíteni.

51 Az ilyen típusú szolgáltatás ugyanis magában foglalhat az utazáson kívül egy vagy több, a gazdaság területéhez tartozó más tényezőt is, amelyet az uniós jogalkotó belefoglalt a 2006/123 irányelv a hatályába. Ilyen körülmények között azt kell vizsgálni, hogy mi a szóban forgó szolgáltatás fő célja.

52 Végül, ami a 2006/123 irányelv által bevezetett rendszert illeti, emlékeztetni kell arra, hogy, amint az a (7) preambulumbekezdéséből kitűnik, ezen irányelv olyan általános jogi keretet hoz létre, amely előnyös a szolgáltatások széles köre számára, miközben figyelembe veszi a tevékenységek és szakmák valamennyi típusának sajátosságait és szabályozási rendszerét, valamint egyéb közérdekű célokat is, a fogyasztók védelmét is beleértve. Ebből következik, hogy az uniós jogalkotó kifejezetten megpróbálta biztosítani az egyrészt a szolgáltatásnyújtók letelepedési szabadsága, valamint a szolgáltatások szabad mozgása akadályai megszüntetésének célkitűzése és másrészt bizonyos érzékeny, különösen a fogyasztók védelméhez kapcsolódó tevékenységek sajátosságai megőrzésének követelménye közötti egyensúly tiszteletben tartását (lásd ebben az értelemben: Femarbel-ítélet, C-57/12, EU:C:2013:517, 39. pont).

53 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a 2006/123 irányelv (33) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy az ezen irányelv hatály alá tartozó fogyasztói szolgáltatások magukban foglalják többek között a turizmus területén nyújtott szolgáltatásokat, beleértve az idegenvezetőket is.

54 E pontosítások alapján a nemzeti bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az alapügyben szóban forgó engedély iránti kérelem alá tartozó tevékenység a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének d) pontja szerinti, „a közlekedés területén nyújtott szolgáltatások” hatálya alá tartozik-e, és következésképpen az említett tevékenység ki van-e zárva annak hatálya alól (lásd analógia útján: Femarbel-ítélet, C-57/12, EU:C:2013:517, 40. pont).

55 Mindazonáltal a Bíróság, amelynek az a feladata, hogy hasznos választ adjon a kérdést előterjesztő bíróságnak, hatáskörrel rendelkezik arra, hogy az alapeljárás iratai, valamint az elé terjesztett írásbeli és szóbeli észrevételek alapján útmutatást adjon a nemzeti bíróságnak a döntéshez (lásd különösen: Sokoll-Seebacher ítélet, C-367/12, EU:C:2014:68, 40. pont).

56 A jelen esetben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban előadott tényezőkből – amelyeket a Bírósághoz benyújtott írásbeli észrevételekben nem vitattak – kitűnik, hogy az alapügyben szóban forgó szolgáltatás, még ha első ránézésre az EUMSZ 100. cikk (1) bekezdése szerinti „belvízi közlekedés” esetét képezi is, e szolgáltatás igénybevevői számára Amszterdam város egyik pontjáról a másikba történő szállítása helyett inkább egy ünnepi esemény kellemes körülményeit kívánja biztosítani.

57 E tekintetben nem vitatott, hogy az említett szolgáltatás nem tartozik az uniós jogalkotó által az EUMSZ 100. cikk (2) bekezdése alapján elfogadott egyik különös közös szabály hatálya alá sem.

58 Ebből következik, aminek vizsgálata azonban a kérdést előterjesztő bíróság feladata, hogy úgy tűnik, hogy az ilyen tevékenység fő célja nem a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének d) pontja szerinti közlekedési szolgáltatás nyújtása, és hogy ennélfogva az említett tevékenység az említett 2. cikk (2) bekezdésében előírt egyéb kizárások alkalmazásának hiányában ezen irányelv hatálya alá tartozik.

59 Következésképpen a C-340/14. sz. ügyben előterjesztett első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének d) pontját úgy kell értelmezni, hogy – fenntartva, hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak e kérdést még vizsgálnia kell – az olyan tevékenység, mint amely az alapügyben szereplő engedély iránti kérelem tárgyát képezi, amely díjazás ellenében utasok hajón történő ellátására irányul valamely város valamely esemény keretében vízen történő bemutatása érdekében, nem minősül az e rendelkezés szerinti, az ezen irányelv hatálya alól kizárt, „közlekedés területén nyújtott szolgáltatásnak”.

A 2006/123 irányelvnek az engedélyek időtartamáról szóló 11. cikke (1) bekezdése b) pontjának értelmezéséről

60 A C-340/14. sz. ügyben előterjesztett negyedik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2006/123 irányelv 11. cikke (1) bekezdésének b) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha az illetékes nemzeti hatóságok határozatlan időre adják meg az engedélyt az alapügyben szóban forgó tevékenység gyakorlásához, jóllehet közérdeken alapuló kényszerítő indokok miatt korlátozott az ugyanezen hatóság által e célból megadott engedélyek száma.

61 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a 2006/123 irányelv 11. cikke (1) bekezdésének kifejezett megfogalmazása szerint a szolgáltatóknak megadott engedélyek az említett bekezdésben kimerítően felsorolt eseteket kivéve nem lehetnek korlátozott időtartamúak, amelyek között szerepel az az eset, amikor a rendelkezésre álló engedélyek száma a közérdeken alapuló kényszerítő indok miatt korlátozott.

62 Ebből következik azonban, hogy ezen engedélyeknek korlátozott időtartamúaknak kell lenniük, ha az ilyen közérdeken alapuló kényszerítő indok miatt korlátozott a rendelkezésre álló engedélyek száma.

63 Így amint azt a főtanácsnok az indítványa 68. pontjában megállapította, e tekintetben a 2006/123 irányelv 11. cikke által követett, a szolgáltatók érintett piachoz történő hozzáférésének biztosítására irányuló cél sérelme nélkül nem ismerhető el semmilyen mérlegelési jogkör az illetékes nemzeti hatóságok javára.

64 A jelen esetben magából az előterjesztett kérdésből kitűnik, hogy a kérdést előterjesztő bíróság már megállapította, hogy az alapügyben szóban forgó szabályozás által előírt követelmény, amely szerint korlátozott az érintett tevékenység gyakorlásához megadott engedélyek száma, a 2006/123 irányelv 4. cikkének 8. pontja szerinti közérdeken alapuló kényszerítő indokoktól, azaz a környezet és a közbiztonság védelmétől függ.

65 Ebből következik, hogy az alapügyben szereplő körülmények között az illetékes hatóságok által megadott engedélyek nem lehetnek korlátlan időtartamúak.

66 Következésképpen azt kell válaszolni a C-340/14. sz. ügyben előterjesztett negyedik kérdésre, hogy a 2006/123 irányelv 11. cikke (1) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha az illetékes nemzeti hatóságok határozatlan időre adják meg az engedélyt az alapügyben szóban forgó tevékenység gyakorlásához, jóllehet közérdeken alapuló kényszerítő indokok miatt korlátozott az ugyanezen hatóság által e célból megadott engedélyek száma.

A 2006/123 irányelvnek az engedély megadására vonatkozó feltételekről szóló 10. cikke (2) bekezdése c) pontjának értelmezéséről

67 A C-341/14. sz. ügyben előterjesztett harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2006/123 irányelv 10. cikke (2) bekezdésének c) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan intézkedés, mint amilyen az alapügyben szerepel, amely kirakatprostitúciós üzletnek szobák óraalapon történő bérbeadásával történő működtetésére irányuló tevékenység gyakorlására vonatkozó engedély megadását azon feltételtől teszi függővé, hogy e szolgáltatások nyújtója az említett szolgáltatások igénybevevőivel, a jelen esetben a prostituáltakkal az általuk értett nyelven tudjon kommunikálni.

68 E tekintetben először is hangsúlyozni kell, hogy a kérdést előterjesztő bíróság már megállapította határozatában, hogy az említett feltétel a 2006/123 irányelv 4. cikkének 8. pontja szerinti „közérdeken alapuló kényszerítő indokok” alá tartozó célt követ, azaz a közrendet, pontosabban pedig a jelen ügyben a prostituáltakkal szembeni bűncselekmények, különösen az emberkereskedelem, a kényszerprostitúció és a kiskorúak prostitúciója elkövetésének megelőzését, és következésképpen e feltételt igazolja az ezen irányelv 10. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerinti „közérdeken alapuló kényszerítő indok”.

69 E feltételek mellett az előterjesztett kérdés megválaszolása érdekében meg kell vizsgálni, amint a holland kormány és az Európai Bizottság érvel, hogy az ilyen feltétel arányos-e a 2006/123 irányelv 10. cikke (2) bekezdésének c) pontja szerint követett „közérdekhez kapcsolódó céllal”.

70 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a szolgáltatások szabad mozgását korlátozó, közérdekű célt követő nemzeti intézkedés kizárólag azzal a feltétellel fogadható el, hogy alkalmas e cél megvalósításának biztosítására, és nem haladja meg az elérni kívánt cél megvalósításához szükséges mértéket (lásd ebben az értelemben különösen: Las-ítélet, C-202/11, EU:C:2013:239, 23. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

71 Végső soron az alapeljárásban szereplő tényállás értékelésére egyedül hatáskörrel rendelkező nemzeti bíróság feladata annak meghatározása, hogy valamely intézkedés vonatozásában teljesülnek-e ezen követelmények. Mindazonáltal a jelen ítélet 55. pontjában emlékeztetett ítélkezési gyakorlat szerint a Bíróság, amelynek az a feladata, hogy hasznos választ adjon, hatáskörrel rendelkezik arra, hogy az alapeljárás iratai, valamint az elé terjesztett írásbeli és szóbeli észrevételek alapján útmutatást adjon a nemzeti bíróságnak a döntéshez.

72 A jelen esetben, ami először is az alapügyben szóban forgó intézkedés által kitűzött cél eléréséhez való alkalmasságot illeti, meg kell állapítani, hogy a Bírósághoz benyújtott adatokból kitűnik, hogy a szóban forgó nyelvi követelmény lényegében a prostitúcióhoz kapcsolódó bűncselekmények felügyeletének megerősítésére szolgál, ezen felügyelet egy részének a prostitúciós üzlet működtetőinek történő átadásával, biztosítva számukra azon eszközöket, amelyek lehetővé teszik, hogy az ilyen bűncselekmények fennállására utaló jeleket megelőző jelleggel azonosítsák.

73 Úgy tűnik, hogy az ilyen intézkedés alkalmas a kitűzött cél elérésére, mivel annak lehetővé tételével, hogy a prostituáltak közvetlenül és szóban tájékoztassák a prostitúciós üzlet működtetőjét minden olyan tényezőről, amely lehetővé teszi a prostitúcióhoz kapcsolódó jogsértés megállapítását, olyan jellegű, hogy megkönnyíti az illetékes hatóságok számára, hogy elvégezzék a büntetőjogi nemzeti rendelkezések betartásának biztosításához szükséges ellenőrzéseket (lásd analógia útján: Bizottság kontra Németország ítélet, C-490/04, EU:C:2007:430, 71. pont).

74 Ami másodszor azon kérdést illeti, hogy a szóban forgó intézkedés meghaladja-e a kitűzött cél eléréséhez szükséges mértéket, először is meg kell állapítani, hogy ezen intézkedés az érintett felek által érthető bármely nyelv előírására szorítkozik, ami kevésbé korlátozza a szolgáltatások szabad

mozgását, mint az érintett tagállam hivatalos nyelvének vagy valamely más meghatározott nyelv kizárólagos használatát előíró intézkedés (lásd analógia útján: Las-ítélet, C-202/11, EU:C:2013:239, 32. pont).

75 Továbbá nem tűnik ki, hogy az alapügyben szóban forgó intézkedés magas fokú nyelvismeretet ír elő, mivel csak azt követeli meg, hogy a felek megértsék egymást.

76 Végül úgy tűnik, hogy nem léteznek a kitűzött közérdekű cél elérését biztosító, kevésbé korlátozó intézkedések. Különösen, amint azt a holland kormány állította, a J. Harmsen által javasolt harmadik személy beavatkozása a szóban forgó tevékenység különös jellegére tekintettel károsan hathat a működtető és a prostituáltak közötti viszonyra, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata. Ami a kamerával történő ellenőrzést illeti, az nem feltétlenül teszi lehetővé a bűncselekmények megelőző jelleggel történő azonosítását.

77 Következésképpen azt kell válaszolni a C-341/14. sz. ügyben előterjesztett harmadik kérdésre, hogy a 2006/123 irányelv 10. cikke (2) bekezdésének c) pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan intézkedés, mint amilyen az alapügyben szerepel, amely kirakatprostitúciós üzletnek szobák óraalapon történő bérbeadásával történő működtetésére irányuló tevékenység gyakorlására vonatkozó engedély megadását azon feltételtől teszi függővé, hogy e szolgáltatások nyújtója az említett szolgáltatások igénybevevőivel, a jelen esetben a prostituáltakkal az általuk értett nyelven tudjon kommunikálni, mivel e feltétel alkalmas a kitűzött közérdekű cél elérésének, azaz a prostitúcióhoz kapcsolódó bűncselekmények megelőzésének biztosítására, és nem haladja meg az e cél eléréséhez szükséges mértéket, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

A költségekről

78 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

1) **A belső piaci szolgáltatásokról szóló, 2006. december 12-i 2006/123/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikke (2) bekezdésének d) pontját, úgy kell értelmezni, hogy – fenntartva, hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak e kérdést még vizsgálnia kell – az olyan tevékenység, mint amely az alapügyben szereplő engedély iránti kérelem tárgyát képezi, amely utasok díjazás ellenében hajón történő ellátására irányul valamely város valamely esemény keretében vízen történő bemutatása érdekében, nem minősül az e rendelkezés szerinti, az ezen irányelv hatálya alól kizárt „közlekedés területén nyújtott szolgáltatásnak”.**

2) **A 2006/123 irányelv 11. cikke (1) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha az illetékes nemzeti hatóságok határozatlan időre adják meg az engedélyt az alapügyben szóban forgó tevékenység gyakorlásához, jóllehet közérdeken alapuló kényszerítő indokok miatt korlátozott az ugyanezen hatóság által e célból megadott engedélyek száma.**

3) **A 2006/123 irányelv 10. cikke (2) bekezdésének c) pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan intézkedés, mint amilyen az alapügyben szerepel, amely a C-341/14. sz. ügyben szereplőhöz hasonló, kirakatprostitúciós üzletnek szobák óraalapon történő bérbeadásával történő működtetésére irányuló tevékenység gyakorlására vonatkozó engedély megadását azon feltételtől teszi függővé, hogy e szolgáltatások nyújtója az említett szolgáltatások igénybevevőivel, a jelen esetben a prostituáltakkal az általuk értett nyelven**

tudjon kommunikálni, mivel e feltétel alkalmas a kitűzött közérdekű cél elérésének, azaz a prostitúcióhoz kapcsolódó bűncselekmények megelőzésének biztosítására, és nem haladja meg az e cél eléréséhez szükséges mértéket, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

Aláírások